

[Valdemar Thomsen.]

rentabelt og derefter holde et konstant Priseniveau. De ulyksalige ikke alene Priseniveauforskydninger er den egentlige Aarsag til de Kriser, som vi Tid efter anden har set. Systemet maa bringes paa Højde med Udviklingen, og det vil efter min Gruppes Mening sige, at vi maa ind paa en tidssvarende Valuta-, Rente- og Skattepolitik. For mig er der ingen Tvivl om, at Arbejderne og ogsaa mange af deres Repræsentanter her paa Tinge har mere Sympati for et saadant virkeligt Genrejsningsprogram, der betinger Købekraft for det arbejdende Landbrug, det arbejdende Folk i det hele taget, fremfor at fortsætte med den Favorisering, der finder Sted af Storindustrien og Højfinanssen, og som fører til Forarmelse af store Kredse af Befolkningen.

I Trontalen fik vi ingen Besked paa, om de Begivenheder, som Statsministeren omtalte, og som han sagde havde medført betydelige Ændringer i Europas Pengevæsen, vil faa Indflydelse paa vore økonomiske og valutariske Forhold. Med Opmærksomhed maa vi da afvente, om det i Fremtiden skal være de økonomiske Synspunkter, der repræsenteres af Nationalbankdirektør Bramsnæs, og som hidtil, tvungen eller frivillig — hvem ved, hvad Aarsagen har været —, har været raadende, eller de Synspunkter, som yngre Kræfter gør sig til Talsmand for, fremtidig skal være raadende; med Besvarelsen af dette Ænten — Eller vil vi i Virkeligheden have Svar paa, om Socialdemokratiet agter at acceptere de ældgamle økonomiske Teorier, der er baseret paa Knaphed og ringe Produktionssevne, Teorier, der ikke bygger paa, at det er Arbejdet, der skaber Værdi, men paa, at det er Kapitalen, der er Nummer et. Det vil vise sig, om man forstaar, at det, for at bruge en Vending af Madsen-Mygdal, er Pengesystemet, der ved at svigte har fremkaldt Krisen, og at Maalet derfor maa være et System, som sikrer Pengene en konstant Købeevne, og — saadan sagde Madsen-Mygdal, kort efter at han var traadt ud af aktiv Politik — at den tabte Ligevægt generhverves gennem en Nedsættelse af den nugældende Valutas Guldindhold. Ja, vælger man at følge denne Anvisning, der falder godt i Traad med det, Professor Cassel udtalte under sit Ophold her i København, uden at han dog, naturligvis, vilde blande sig i dansk Valutapolitik — vælger man blot at følge de Tanker, der er nedlagt i det socialdemokratiske Skrift „Landbrugets Gældskrise“, er Betingelserne i Virkeligheden til Stede

for det, der siges saa meget om, men gøres saa lidt for, nemlig Samarbejdet mellem Arbejder og Bonde. I denne Pjece er det fastslaaet — det samme burde have været Tilfældet i Trontalen, men maaske den højtærede Statsminister nu vil svare mig paa, om han er enig med Forfatteren i Konklusionen —, at det er til Skade for hele vor Økonomi, at Landbruget tærer paa sine produktionsmæssige Reserver, at Folkehølet paa Grund af de økonomiske Vanskeligheder er indskrænket med 40 000 Personer, at en Indskrænkning af Landbrugets Købeevne har ulykkelige Følger for hele Samfundet, at den Nedgang, der har fundet Sted i Nationens Velstand, hviler meget ensidigt paa Landbruget og de arbejdsløse, at en mere ligelig Fordeling var en naturlig Opgave for et moderne Statsstyre, at en Rentenedsættelse til 4 pCt. ikke er tilstrækkelig, samt at Staten kunde laane Penge ud til virkelig lav Rente til Indløsning af de nuværende Førsteprioriteter.

Endelig vil jeg, fordi det netop i den Situation, vi nu befinder os i, er paa sin Plads, fremhæve det, der til Slut siges i Pjecen om det valutariske Problem, som burde være Øjeblikkets altoverskyggende. Jeg beder den højtærede Formand om Tilfaldelse til at citere ordret:

„Til visse Tider har den prismæssige Spænding imidlertid været saa voldsom, at der maatte en mere almen Afspænding til af Hensyn til Balancen mellem Erhvervene og Befolkningsgrupperne indbyrdes, nemlig gennem en Sænkning af Kronens udenlandske Værdi, dens Kurs. Derved vindes ikke noget for Landet som Helhed, men der opnaas en mere taalelig Fordeling af Goderne indenlands, særlig mellem Landbrugene og den øvrige Befolkning. En saadan Situation indtraadte i Efteraaret 1931 og omkring Nytaar 1933. I det Øjeblik dette skrives (Maj 1934), ser det ud, som om Situationen trækker sig sammen til en ny Afspænding paa denne Maade.“

Jeg citerer saa udførligt, fordi mange i vort Land utaalmodigt spørger: Hvad er i Grunden Meningen? Er Regeringen indstillet paa et fredeligt Samarbejde mellem Arbejder og Bonde, eller er den det ikke? For om muligt at klare Begreberne fremhæver jeg disse faa Sætninger, der dækker over Anskuelser, som altsaa er fremført af en Statsministeren nærstaaende Socialdemokrat. Jeg gør det for at give Statsministeren Lejlighed til udførligt at udtale sig om Enkelthederne. For en Ordens Skyld gør jeg opmærksom paa, at Statsministeren